

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 599

гр. Стара Загора, 08.05.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на осми май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно частно гражданско дело № 20265500500247 по описа за 2026 година

Производството се води по реда на чл.274, ал.1 т.2 от ГПК и чл.248, ал.3, изр.ІІ-ро от Граждански процесуален кодекс /ГПК/ и сл.

Образувано е по въззивна частна жалба от адв.К. А., като пълномощник на Б. П. С. от гр.С.З. против Определение под № 187 от 20.01.2026г. постановено по гр.дело № 20255530103233 по описа на Районен съд Стара Загора, с правно основание: чл.248, ал.3 от ГПК.

В законоустановения двуседмичен срок и на осн. чл. 248, ал.3 вр. чл.275, ал.2 от ГПК обжалват пред съда и не са съгласни с Определение под № 187 от 20.01.2026г. на Районен съд Стара Загора, постановено по гражданско дело № 20255530103233, с което се осъжда Б. С. да заплати на В. К. сумата от 2467 лв. /1261,36 евро/ съдебно-деловодни разноски за производството по делото, поради което го обжалват. Считат, че Определението е незаконосъобразно и неправилно по следните съображения:

Правилото за присъждане на разноски съобразно изхода на спора не може да намери приложение в настоящото дело пред първата инстанция. В този смисъл считат, че неправилно Районен съд Стара Загора е приел, че разпоредбата на чл.78 ал.5 от ГПК следва да се присъдят разноски в минимален размер и Б. С. следва да понесе разноските в производството. Изобщо съдът не обсъдил нито характера на производството, нито положения труд. Делото е прекратено поради неизправяне нередовностите на исковата молба, поради което считат, че ако съдът приеме, че се дължат разноски по представеният договор за правна защита и съдействие от 20.08.2025г, то същите следва да бъдат намалени до такива за изготвянето на писмен отговор, а именно 200лв /102,10 евро/. Считат, че не се дължат разноски за производството, като това разрешение следва обема на извършената работа. В случая посочват, че няма участие в съдебно заседание или други извършени

действия. Единствено изготвянето и подаването на отговор на искова молба.

Молят съда да отмени Определение № 187 от 20.01.2026г. на Районен съд Стара Загора, постановено по гражданско дело № 20255530103233, с което се осъжда Б. С. да заплати на В. К. сумата от 2467лв /1261,36 евро/ съдебно-деловодни разноски за производството по делото, като незаконосъобразно.

Молят Окръжен Съд да постанови определение, с което измени решението в частта му за разноските, като редуцира присъденото на ищеца адвокатско възнаграждение, както и да присъди разноските в полза на представляваното от него дружество, съобразно представения в хода на производството списък.

Молят , в случай, че бъдат осъдени да заплатят разноски да съдът да задължи процесуалният представител на длъжника на основание чл. 127, ал. 4 ГПК да им посочи способа или начина, по който да му бъдат заплатени доброволно присъдените разноски.

В срока за отговора на частната жалба е постъпил такъв от адв. К. Я. от АК - Хасково, като пълномощник на В. С. К. с ЕГН ***** от гр.С.З., ***, с който взема становище по основателността на жалбата, а именно че същата се явява неоснователна.

След запознаване със становищата на страните и материалите по делото съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Гр.д. № 3233/2025 г. по описа на Районен съд – Стара Загора е образувано по предявения конститутивен иск с правно основание чл.34, ал. 1 от ЗН, за делба на движими вещи, представляващи СИО, подробно описани в исковата молба на ищеца Б. П. С. във връзка с прекратения брак между страните по СК и ГПК, като се претендира заплащането на сумата от 32 988,95 лева, представляваща ½ ид. част от общо извършените подобрения и движими вещи в имота на ответника, придобити с общи средства.

Искът е предявен от ищеца Б. П. С. от гр.С.З. срещу ответника В. С. К. от гр.С.З..

С постановеното по делото определение № 2962 от 16.10.2025г. съдът е върнал исковата молба и е прекратил производството по делото, като не се е произнесъл по направените от ответника разноски, за които е направено искане в отговора на исковата молба.

Съгласно чл. 78 ал. 4 от ГПК, действително при прекратяването на производството по делото ответникът има право да иска заплащането на извършените от него разноски, включително и тези за адвокатско възнаграждение, като няма законово задължение с отговора на исковата молба да представи списък за разноските. А и липсата на представен списък по чл. 80 ГПК в хипотезата, при която съдът не се е произнесъл по искането за разноски не е основание да се откаже допълване на решението /определението/ в частта му за разноските. В случай, че производството е прекратено в закрито заседание /като настоящото/, ответникът може да претендира заплащането и да представи доказателства за сторените разноски в срока и по реда на чл. 248 от ГПК. Разноските следва да са във връзка с

висящото съдебно производство, т.е. да са извършени до момента, в който ответникът е узнал за прекратяването на воденото срещу него производство. Възражението за прекомерност от противната страна, в този случай, може да се направи в срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК /в който срок, в случая, е направено такова възражение от адв. А./. Видно от представената в оригинал разписка от пълномощника на ответника - адв. К. Я., от ответника му е заплатен договореният адвокатския хонорар по договора за правна защита и съдействие по първоинстанционното гр.д., в размер на сумата от 3290 лв. - на 08.09.2025г., т.е. преди постановяването на прекратителното за делото определение. Отговорността за заплащането на разноските на основание чл. 78 ал. 4 от ГПК е обективна отговорност. В този смисъл е трайната съдебна практика /Определение с № 234 по ч. т. д. № 962/2021г. на ВКС, II т.о., Определение № 439/25.11.2020г. по ч.т.д. № 1389/2020г. на ВКС, I т.о. и др./.

Преди провеждане на първо открито по делото заседание с ИМ ответникът В. С. К., действащ чрез адв. К. Я. от АК - Хасково, е представил пред съда писмено пълномощно и договор за правна защита и съдействие, в който е уговорено и заплатено адв. възнаграждение в размер на 3290 лева без дължимия ДДС. При депозирането на молбата по чл.248 от ГПК по делото е представен и списъка на разноските по чл.80 от ГПК.

Съдът правилно е приел, че делото се отличава с фактическа или правна сложност; осъществяването на защита е по едно делбено производство, поради което при осъществяване на защитата на ответника по принцип са положени и някакви по-специални усилия от същия адвокат- пълномощник на въззиваемия Я., като първоинстанционният съд е определил и е присъдил сумата от 2467 лева или 1261,36 евро.

Също съдът е приел, че на основание чл.78, ал.4 ГПК ответникът и въззиваем има правото на разноски и при прекратяването на делото, като същевременно с това съдът е и намалил размера на присъдения хонорар в сравнение и съразмерно с първоначално заявения такъв от 3290 лева. В хода на производството същият своевременно е поискал присъждането на разноски в настоящото производство по реда и в срока по чл.248 от ГПК след постановяването на прекратителното Определение на първостепенния съд.

Съдът е аргументирал решението си за изменение и частично уважение на молбата, като е извършил и преценката на действителната фактическа и правна сложност на делото, съответно, но и при прилагането на разпоредбите на НАВР предвид наличието на задължителната за националните юрисдикции практика на Съда на Европейския съюз, обявяваща Наредбата за неприложима на практика, но съответно съобразявайки същата единствено и само като ориентир при определянето на това адвокатско възнаграждение.

При така установените правно-релевантни факти, съдът направи следните правни изводи:

Частната жалба е редовна, т.к. отговаря на законовите изисквания за съдържание и приложения, и всяка е допустима, т.к. е подадена от правно-

легитимирано лице, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, в законоустановения срок за обжалване.

Разгледана по съществото си частната жалба се преценява от съда за неоснователна по следните съображения:

Въззивният съд намира, че при направеното възражение за прекомерност от ищцата при определяне на възнаграждението на адвоката на ответника по реда на чл.78, ал.4 и ал.5 от ГПК за оказаната правна защита и съдействие по гражданското дело не следва, но може да се прилага като ориентир и сравнение и Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/, като съображенията на въззивния съд за това са следните:

Съгласно тази разпоредба, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Съдът намира, че предвид фактическата и правна сложност на делото, **материалния интерес по същото от сумата на цената на иска, посочена от ищцата в размер на 32 988, 95 лева**, или положения труд и извършените действия от страна на процесуалния представител на ответника - претендираната сума в размер на 3290,00лв. се явява действително прекомерна. По делото не е проведено нито едно открито съдебно заседание, поради което процесуалния представител на ответника действително не се е явил и не участвал в нито едно о.с.з. по делото, което от своя страна се характеризира с фактическа и правна сложност, повисока от характерните такива за този вид дела. Поради тази причина, и въззивният съд намира, че първоинстанционният съд правилно е преценил, че следва да намали присъдените в полза на ответника разноски в частта за адвокатско възнаграждение.

Съгласно задължителната за националните юрисдикции на държавите-членки практика на Съда на Европейския съюз по дело № С-438/22 националният съд по принцип следва да не прилага Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /НМРАВ/, поради противоречието ѝ с общностното право.

Въззивният съд намира, че решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-438/22 намира приложение и към настоящата ѝ редакция - Наредба за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/, т.к. въпреки направеното след постановяването му изменение на подзаконовия нормативен акт, той продължава да не е съобразен с правото на ЕС, съобразно даденото от СЕС тълкуване на общностното право.

Това е така, т.к. начинът на приемане на НВАР, въвеждаща тарифа за адвокатските възнаграждения, все още представлява съгласуване на цените на адвокатските услуги от всички участници на пазара на принципа на хоризонталното ценообразуване.

В решение на СЕС по съединени дела с № С-427/16 и С-428/16 е прието, че определянето на минимални размери на адвокатските възнаграждения и

установяването им като задължителни с национална правна уредба е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС.

Според въззивният съд определенияте с Наредбата за възн. за адв. работа размери на адвокатските възнаграждения могат да служат като ориентир за възприетите от законодателя за справедливи размери на възнаграждението на адвоката, осъществяващ процесуално представителство в производство по граждански дела, определено на база предмета на спора и в съответствието с цената на иска.

При определянето на точния размер на адвокатското възнаграждение за оказаната адвокатска помощ от друга страна следва да се изходи и от действителната фактическа и правна сложност на делото и положението от адвоката труд, който следва да се положи за защита на съответното право.

В тази насока по отношение на твърдението за прекомерност на определеното адвокатско възнаграждение, съдът следва да приеме и следното:

По отношение на възражението, че Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения вече няма задължителен характер, предвид актуалната практика на Съда на Европейския съюз, съдът следва да има предвид и следното:

Вярно е, че след постановяване на цитирано от процесуалния представител на ответника решение, съдът вече не е обвързан с минималния размер на адвокатското възнаграждение, посочен в Наредбата, но съдилищата в цялата страна продължават да ползват въпросната наредба като ориентир за дължимите хонорари,

Но на следващо място, с Определение под № 2995/13.06.2024 г. на Върховен касационен съд на Република България, Гражданска колегия, Четвърто отделение се приема следното становище: „Съдът прилага опитните правила. Той ги знае, защото е оправомощеният орган да предостави държавната защита по всеки отнесен до него гражданскоправен спор (чл. 117, ал. 1, вр. чл. 119, ал. 1 КРБ и чл. 14, ал. 1 ГПК) и пред него страните представят договорите за правна защита и съдействие по тези дела (чл. 33 ГПК и чл. 36, ал. 2 ЗА). Националният закон го задължава да отхвърли възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК, когато установи, че адвокатското възнаграждение е уговорено в минимално определения размер с Наредба № 1/09.07.2004 г., или макар възражението да е основателно, да намали отговорността на страната, предизвикала спора, до минимално определения размер. Зачитайки решението от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С- 438/22 г., всеки национален съд е длъжен да не прилага ограничението по чл. 78, ал. 5 in fine ГПК, но само след и ако установи, че трудът на адвоката е бил съществено надценен. ...“ Същите съображенията се излагат и в Определение № 3748 от 25.07.2024 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1381/2024 г., IV г. о., ГК.

С оглед на това настоящият съдебен състав намира, че справедливото възнаграждение за осъществената на ответника и въззиваем В. С. К., действащ чрез адв. К. Я. от АК - Хасково правна защита и съдействие следва да бъде

определено и в съответствие, както и в рамките на предвидените в чл.7, ал.2, т.4 и чл.9, ал.1 от Наредбата за възнагражденията за адвокатската работа /НВАР/ , като съответното адвокатско възнаграждение е в размера именно на сумата от 2467 лева или 1261,36 евро, без дължимия ДДС, но не са и налице доказателства за регистрация на адв. Я. по ЗДДС. Съдът счита, че адв. хонорар не следва да се намаля на минималния размер от 200 лева, или 102,24 евро, съобразно именно специалните постановления, предвидени в чл.9, ал.1 от същата Наредба, а именно в размера на $\frac{3}{4}$ от тези възнаграждения, предвидени в чл.7 в настоящия случай и чл.8 от същата Наредба **при изготвянето на писмения отговор на ответника** и съответно с оглед на посочения от самия ищец материален интерес, а именно посочената от него цена на иска.

Възнагражденията в посочените по-горе размери е определил и Районен съд –Стара Загора, поради което въззивният съд намира обжалваното определение и в двете му части за правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Относно разноските:

Не са налице процесуалните предпоставки за присъждането на разноски в настоящото производство за разглеждане на разноски.

Относно обжалваемостта на настоящият съдебен акт:

При спазване на разпоредбата на чл.274, ал.4 от ГПК и с оглед цената на разгледаните в производството по гр.д. с № 3233/2025 г. по описа на Районен съд – Стара Загора **искове с цена от 32988,95 лева, определяща и обжалваемостта пред Върховния касационен съд** на решението на въззивния съд, то настоящото определение съответно ще подлежи на касационно обжалване.

По изложените съображения и на основание чл.278, ал.4 от ГПК и чл.271, ал.1 пр.1-во от ГПК Окръжен съд – Стара Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение под № 187 от 20.01.2026г. на Районен съд Стара Загора, постановено по гражданско дело № 20255530103233, с което се осъжда ищцата Б. П. С. да заплати на ответника В. С. К. сумата от 2467 лева /1261,36 евро/ съдебно-деловодни разноски за производството по делото с правно основание чл. 248, ал. 3 от ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване с частна касационна жалба в 1-седмичен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ, чрез Окръжен съд Стара Загора.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____